

Sygn. akt III KK 529/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.
sprawy **J. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt V Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt X K [...]

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. uznał J. S. za winnego tego że:

I. w nieustalonym miejscu i czasie nie później niż do dnia 12.05.2011 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził C. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że nakłonił M. Ś. do zawarcia z C. S. aktu notarialnego zakupu 5 działek wraz z ławami fundamentowymi za kwotę łączną 179.945,06 zł, za które zapłacił 80.000 zł, zgodnie z w/w aktem notarialnym, wprowadzając C. S. w błąd co do zamiaru uiszczenia pozostałej do zapłaty kwoty 99.945,06 zł, a następnie w nieustalonym miejscu i czasie nie później niż do dnia 03.11.2011 roku, w celu użycia za autentyczne przerobił 4 pokwitowania odbioru

pieniędzy przez C. S. w ten sposób, iż od wcześniej wystawionych przez C. S. 4 pokwitowań poświadczających odbiór pieniędzy w kwotach 22.000 zł, 50.000 zł, 20.000 zł i 13.000 zł stanowiących częściową zapłatę za wcześniej nabyte przez niego nieruchomości od C. S. odciął fragmenty dokumentów poświadczających czas i miejsce ich wystawienia oraz przekazał tak przerobione 4 pokwitowania M. Ś. jako dowód zapłaty 99.945,06 zł wprowadzając ją w błąd co do faktu uregulowania pozostałej, wynikającej z aktu notarialnego kwoty, czym działał na szkodę C. S., to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny,

II. w dniu 05.04.2012 roku w S. przywłaszczył powierzone mu w dniu 23.05.2011 roku rusztowania ramowe P. [...] w postaci: ramy 2 m w ilości 60 sztuk, stężenia 3 metrowe w ilości 12 sztuk, poręczy 3 metrowych w ilości 72 sztuk, desterów 3 metrowych w ilości 84 sztuk, podestów komunikacyjnych 3 metrowych w ilości 6 sztuk, stopy w ilości 28 sztuk, zabezpieczenia bocznego w ilości 10 sztuk, haków i złączy krzyżowych w ilości 10 sztuk oraz podkładów drewnianych w ilości 14 sztuk, o łącznej wartości 41.082 zł, czym działał na szkodę PPU M. Sp. z o.o. i na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazał oskarżonego na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, a następnie wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny.

W apelacji obrońca oskarżonego zarzucił:

- „1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 5 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dowodach w postaci znajdujących się w aktach 2 pendrive E. z nagraniami, podczas gdy z treści opinii [...] oraz opinii nr [...] dotyczących nagrań zawartych w ww. pendrive, wynika, że nie można jednoznacznie stwierdzić, czy badane pliki zostały poddane modyfikacjom w stosunku do zapisu oryginalnego, w związku z czym Sąd miał obowiązek rozstrzygnąć tę wątpliwość na korzyść oskarżonego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony przekazał M. Ś.

pokwitowania odbioru gotówki przez C. S. z odciętymi fragmentami dotyczącymi czasu i miejsca ich wystawienia, podczas gdy w materiale zebranym przez sąd brak jest wiarygodnych dowodów na ww. okoliczność,

3. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., art. 367 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. S., a jedynie odczytanie protokołu przesłuchania ww. świadka sporządzonego w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy jest on najistotniejszym świadkiem i jego zeznania są kluczowe dla rozpoznania niniejszej sprawy,
4. rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie jej bez warunkowego zawieszenia, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące występujące po stronie oskarżonego oraz cele, jakie ta kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.”

Skarżący się wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego albo przez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w G. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

- „I. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie analizy zarzutów apelacyjnych i uzasadnienia tego środka odwoławczego dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, jakich dopuścił się Sąd Okręgowy i sprowadzenie rozważań w tym zakresie jedynie do stwierdzenia prawidłowości ustaleń, **co mogło mieć istotny wpływ** na treść orzeczenia, albowiem dokładna analiza istoty wskazanych błędów musiałaby doprowadzić do wniosku, że sąd I instancji niewłaściwie ustalił fakty i w konsekwencji przypisał skazanemu popełnienie zarzucanych mu czynów,
- II. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., 7 k.p.k., art. 367 § 1 k.p.k., art. 392 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej, oceny dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej, polegającej na przyjęciu, iż odczytanie zeznań świadka Z. S.

złożonych w postępowaniu przygotowawczym ma moc dowodową równą złożeniu przezeń zeznań w toku rozprawy głównej, **co miało istotny wpływ na treść orzeczenia,**

- III. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k. i 2 § 2 k.p.k. poprzez niezgodne z zasadą działania i dokonywania czynności przez *dominus litis* w postępowaniu karnym z urzędu, nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, przede wszystkim w zakresie stosunków cywilnoprawnych łączących skazanego i pokrzywdzonych, **co miało istotny wpływ na treść orzeczenia,** albowiem, przy dążeniu przez Sąd I i II instancji do wyjaśnienia prawdy materialnej, mogło stanowić podstawą odmiennej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego skazanemu,
- IV. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nieoparte zebrany materiał dowodowy przyjęcie za Sądem Rejonowym w G., iż:
- w świetle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie mających wskazywać na sprawstwo skazanego nagrania będące przedmiotem opinii nr [...] oraz opinii [...] posiadają pełną wartość dowodową,
 - skazany przekazał M. Ś. pokwitowania odbioru gotówki przez C. S. z odciętymi fragmentami dotyczącymi czasu i miejsca ich wystawienia, podczas gdy w materiale dowodowym zebrany przez Sąd I instancji brak jest wiarygodnych dowodów na niniejszą okoliczność,
- które to naruszenia miały istotny wpływ na treść orzeczenia.”

Skarżący się wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, przeto możliwe było oddalenie jej na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).

Na wstępie należy przypomnieć, a to ze względu na treść zarzutów z pkt II – IV kasacji, że stronie przysługuje ona od wyroku Sądu odwoławczego. Tymczasem

redakcja tych zarzutów wskazuje na Sąd I instancji jako ich adresata. Wymienione w tych zarzutach przepisy mogą być naruszone przez sąd odwoławczy w razie wydania wyroku reformatoryjnego, co w tej sprawie nie nastąpiło. Podniesienie tych zarzutów w kasacji świadczy zarazem o jej dążeniu do tego, aby Sąd kasacyjny dokonał ponownej kontroli wyroku Sądu I instancji, a więc – kontroli apelacyjnej, do czego przecież nie jest upoważniony. Wreszcie, taka formuła zarzutów sprawia, że są one wraz z ich uzasadnieniem polemiką z oceną dowodów dokonaną przede wszystkim przez Sąd Rejonowy, zaś z oceną Sądu Okręgowego – w tej jej fragmentach, w których podzielił wywody Sądu *meriti* i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku. Polemika ta wyraża własną, odmienną ocenę dowodów skarżącego się, nie dostarczającą jednak argumentów o rażących uchybieniach Sądu Rejonowego, które miałyby przeniknąć do wyników procedowania Sądu Okręgowego.

Zatrzymując się przy kolejnych zarzutach, dodać tylko można, że:

Ad zarzutu II) zostały podjęte przez oba Sądy starania o sprowadzenie Z. S. na rozprawę w celu przesłuchania go w charakterze świadka. W myśl dyspozycji art. 391 § 1 k.p.k. starania te polegały na próbie doręczenia mu wezwania na rozprawę, również przy pomocy Policji, i nie przyniosły one rezultatu. Wskazany przepis nie zobowiązywał Sądów do zlecenia poszukiwania świadka przy wykorzystaniu technik operacyjnych i inwigilacyjnych, jak sugeruje się w kasacji (k. 8 akt SN).

Ad zarzutu III) gdyby nawet przyjąć, że dopiero Sąd odwoławczy miałby przeprowadzić dowody z urzędu, to należałoby podać precyzyjnie oznaczenie dowodów i na jakie okoliczności (co miałyby te dowody wykazać). Tymczasem kasacja ograniczała się do obszernych uwag, ale natury ogólnej, które nie odpowiadały wymogom art. 169 § 1 k.p.k.

Ad zarzutu IV) Sąd odwoławczy podkreślał, że materiał z nagrań rozmów oskarżonego z pokrzywdzonym miał charakter pomocniczy, choć w świetle opinii biegłego nie da się ich całkowicie zdyskwalifikować, jak to czyni kasacja (zob. opinie – k. 473 – 481 i 269 – 276). Natomiast jednymi z zasadniczych dowodów były pokwitowania odbioru gotówki, które Sąd I instancji poddał starannej ocenie, i która została słusznie podzielona przez Sąd odwoławczy.

Przechodząc w końcu do jedyne go zarzutu „kasacyjnego” – z pkt I stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w pełni zrealizował obowiązki określone w dyspozycjach art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Taki wniosek narzuca się po lekturze akt, w tym po konfrontacji apelacji z pisemnymi motywami wyroku. Żaden istotny argument nie umknął Sądowi odwoławczemu. Sąd ten nie musiał powtarzać wszystkich argumentów zawartych w uzasadnieniu Sądu Rejonowego, skoro je akceptował i dał temu wyraz w swoim uzasadnieniu. Nie mniej, i Sąd Okręgowy wyraził też własne zdanie na temat dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego a dyskwalifikujących jego linię obrony, i ocena tego Sądu również mieściła się w granicach art. 7 k.p.k.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.